

Kurrild, Bjerre, Dragsdahl og Gress: Kampen om kvinderne

Af Esben Schjørring, medredaktør på RÆSON

3/9: HØJT SPIL. Umiddelbart efter Obamas 'Acceptance Speech' ved Demokraternes konvent udnævnte John McCain den ukendte Sarah Palin til sin VP-kandidat. De amerikanske medier har siden været fuldt optagede af at finde ud af, hvem Palin er, og McCains kampagne har dermed stjålet rampelyset fra Obama. Og efter Palin's udnævnelse har Demokraterne igen brug for Hillary Clinton.

Valgkampen følges uge for uge af RÆSONS fire USA-eksperter: Professor Peter Kurrild-Klitgaard, journalist og højskolelærer på Europa-højskolen Jørgen Dragsdahl, lektor Niels Bjerre-Poulsen og historiker, ph.d. og skribent på Jyllands-Posten David Gress. Artiklerne bringes af Berlingske Tidende i forkortet form – og i fuld længde på raeson.dk og berlingske.dk. De fire eksperter udgiver i 2009 RÆSON-bogen "Obamas/McCains Amerika", en opdateret version af "Bushs Amerika", der udkom i 2005 til en formidabel modtagelse. Bestil den nu på: www.raeson.dk/amerika.htm.

Hvorfor vælger John McCain den forholdsvis ukendte Sarah Palin som sin VP-kandidat?

Kurrild-Klitgaard: Hun er kvinde, outsider og konservativ. Når man vælger VP-kandidat handler det altid om hvem, der er den *anden* præsident-kandidat-og-vice-præsidentkandidat?'. Havde Obama

taget Hillary Clinton som vicepræsident-kandidat, havde McCain nok ikke valgt Sarah Palin.

Men dét er ikke det vigtigste. Hvis McCain skal vinde, bliver han nødt til at distancere sig fra Bush, og han kan ikke kritisere Bush alt for åbenlyst uden at gøre sig uvenner med de konservative, Republikanske vælgere. Det, han så kan gøre, er at fremstille sig selv som denne her 'maverick' – én, der kommer og rydder op i et korrupt Washington – og her kunne McCain ikke have valgt en bedre vicepræsidentkandidat end Palin. Mange amerikanske politikere elsker at fremstille sig selv som nogle, der kommer udefra, også selvom de har boet 30 år i Washington. Men man kunne næppe forestille sig en, der var mere ubesmittet af at være del af den herskende elite end Sarah Palin. Hun er i den grad et autentisk eksempel på en outsider.

Om valget af Palin er godt eller dårligt kommer selvfølgelig an på vælgernes reaktion. Det, Demokraterne slår på, er, at hun kunne blive en ny Dan Quayle – én, der bliver hevet op som en overraskelse, som så viser sig at være et flop.

Meget kommer an på mediernes behandling af hende. Man har set begge sider. Men hun er blevet godt modtaget af dele af medierne for hendes ret bemærkelsesværdige personlige baggrund og

det, at hun er noget andet og nyt. Og netop med hensyn til medierne, var valget af Palin et mestertræk fra McCains side, fordi det tog luften ud af ballonen for Obama. Under normale omstændigheder ville medierne fredag og hele weekenden efter Obamas 'Acceptance Speech' nemlig være fuldt optaget af Obama, men den her nyhed sugede simpelthen al ilten i journalisternes redaktionslokaler, og satte den nye dagsorden.

De kvindelige vælgere udgør selvfølgelig 50% af vælgerne og derfor ikke en gruppe, som man kan være ligeglad med. Men ofte overvurderer man kvinde-faktoren.

Så tæt som de sidste præsidentvalg har været, kan man ikke være ligeglad med *noget* demografisk gruppe – fordi selv den mindste bevægelse blandt afroamerikanere, eller folk med jødisk baggrund eller hispanics etc. kan være afgørende. Alligevel er der det særlige, at der sikkert findes mange kvindelige midtervælgere, der ville have stemt på Hillary, ikke mindst fordi hun er kvinde, og de er *ikke* traditionelt specifikt Demokratiske vælgere.

Jeg tror ikke, at McCain/Palin kommer til at hente mange Demokratiske kernevælgere over, men blandt de midtervælgere, som ikke er ideologisk bundne, er der en del kvinder, der vil måske støtte Palin, fordi man nu har muligheden for at få en kvindelig vicepræsident og måske på længere sigt en kvindelig præsident. Så måske bliver kvinderne vigtigere denne gang end i 2000 og 2004.

Bjerre-Poulsen: På den ene side er Palin en 'game changer', og på den anden er det med hende lykkedes at få det Republikanske alternativ til Obama/Biden til at se anderledes ud, end hvis McCain havde fået endnu en hvid mand af en vis alder ved sin side. Skal vi se på de fordele, hun bringer McCain, så er mit bud, at hun skaber en helt ny situation i valgkampen. I meningsmålingerne op til Demokraternes konvent stod det meget lige. Men nogle ville hævde, at det ikke var så lige alligevel – for kiggede man på de kritiske svingstater og på begejstringen blandt henholdsvis Demokraterne og Republikanerne, og på registreringen af nye vælgere, var det faktisk ikke så jævnbrydigt. Så McCain har med Palin forsøgt at skabe uforudsigelighed i valgkampen.

Men det kan jo være både på godt og ondt, for det kan jo også vise sig at blive et gigantisk flop.

Der er ingen tvivl om, at McCain har en forestilling om, at der er skuffede Hillary-vælgere, som nu kunne finde på at stemme på ham, særligt med en kvindelig vicepræsidentkandidat. Fx har McCain i forrige uge kørt en reklamekampagne med en kvinde, der angiveligt skulle være Hillary-vælger, og som var vred over at Hillary ikke var blevet valgt, 'bare fordi hun havde sagt sandheden om Obama' og som nu ville stemme på McCain. Sarah Palin nævnte direkte Hillary Clinton i en tale, hvor hun roste hende for at have banet vejen for kvinder i amerikansk politik – nu kom der altså endnu en kvindelig kandidat. Det var helt klart et forsøg på at overbevise Hillary-vælgere om, at de var bedre tjent med hende. Men det er altså et 'gamble', om de vil stemme på Palin og McCain alene fordi, Palin er kvinde. Jeg tror, at det er for gennemskueligt.

Derudover skal Palin hjælpe med at samle det Republikanske parti her før konventet, fordi hun helt klart er del af den konservative base, som stadig nærer en dyb skepsis overfor McCain. Palin vil med sit syn på abort, homoseksuelle ægteskaber, på klima og sin holdning om at skoler skal undervise i skabelsesberetningen som en teori på lige fod med evolutionslæren lette partikonventet for McCain.

(På den anden side betyder det, at hun hurtigt distancerer sig fra de uafhængige vælgere.) Og Palin kan styrke McCain overfor visse arbejdervælgere fra fx Pennsylvania og West Virginia, fordi de vil se hende som en af dem, og der vil hendes manglende nationale erfaring ikke være noget problem. Slutteligt kan det også være til hendes fordel, at man nærmest ikke kommer længere væk fra Washington end med en kandidat fra Alaska, og det kan være vigtigt i en tid, hvor Bush i Det Hvide Hus – i sin tid med et Republikansk flertal i begge kamre i Kongressen –

har skabt et af de største underskud på det føderale budget.

På negativsiden skal det fremhæves, at hun har absolut nul erfaring på det udenrigspolitiske område, og det bekymrer mange, at hun skulle være vicepræsident for en af de ældste præsidenter i historien. Samtidig fjerner det fuldstændigt det stærkeste af McCains argumenter mod Obama, nemlig at han ikke har erfaring nok. Det er en risiko.

Jeg er skeptisk overfor, om hun kan klare en hel efterårssæson i den hedeste periode i amerikansk politik og særligt debatterne uden at begå væsentlige fejl, simpelthen fordi hun ingen national erfaring har.

Palin er et kløgtigt men også et risikabelt valg.

– Gress

Valget af Palin viser, hvor meget af appellen til de amerikanske vælgere de seneste par år, bygger på en populistisk moral.

– Dragsdahl

Jeg er skeptisk overfor, om hun kan klare en hel efterårssæson i den hedeste periode i amerikansk politik og særligt debatterne uden at begå væsentlige fejl.

– Bjerre

Gress: For at få en yngre partner ind. McCain spiller højt spil, fordi Palin er et ubeskrevet blad, ligesom Obama var det – men hvis det går op, er det et stærkt træk. Hvor Obama valgt den ældre, Joe Biden, har den gamle McCain valgt en yngre modvægt. Det risikofyldte for McCain ligger også i, at vi ikke ved, hvordan Palin vil klare sig i debatterne med Biden, som virkelig kan være en bølge, og der skal man være hårdhudet og hurtig i optrækket. Men det må McCains lejr have forsikret sig om, at hun er parat til.

Selvom det fremgår, at McCain kun har mødt Palin en enkelt gang, er jeg sikker på, at hun har

stået på Republikanernes liste længe og er blevet gransket ligesom de andre mulige vicepræsidentkandidater – det er ikke et tilfældigt valg. Overraskelsen ligger nok mere i, at hun har været ukendt i medierne. Men det sikkert rigtig nok, at valget af hende er truffet indenfor den seneste uge, efter Obama har valgt Biden, så man kunne møde modparten på en overraskende måde.

Republikanerne har traditionelt dårligere fat i de kvindelige vælgere end Demokraterne – det er klart, at hvis man kan få nogle flere kvindelige vælgere med Palin, så vil man gerne det. Og det er rigtigt, at man har tænkt på de mange Hillary-vælgere, der er stærkt utilfredse med Obama. Jeg ved ikke, hvor mange stemmer, der er at hente der, men nogle er der jo nok. Kampen om de kvindelige vælgere er altid central, og mon ikke der er nogle kvinder, der genkender sig selv bedre i Palin end i Obama? Vi må vente på meningsmålingerne for den endelige konklusion på det spørgsmål, men det er nok ikke nogen helt forkert kalkule. Palin som vicepræsidentkandidat er et kløgtigt men også et risikabelt valg.

Obama forsvarer meget stærkt regeringens rolle i samfundet – fordi den amerikanske økonomi er i alvorlig krise, så er det pludseligt blevet et gangbart argument, der kan bruges usminket.

-Dragsdahl

Dragsdahl: McCain kalkulerer med, at Palin kan stå som et symbol for kvinder, og at det vil betyde mindre, at hun er Hillarys politiske modsætning.

Valget af Palin viser, hvor meget af appellen til de amerikanske vælgere de seneste par år, bygger på en populistisk moral. Palins kandidatur vil afprøve, om symboler er vigtigere i USA end politisk indhold.

Det andet element, jeg vil fremhæve, er, at med Palin prøver McCain også at mobilisere de religiøse og konservative vælgere, som er vigtige for Republikanerne, men som har været kritiske overfor McCain. Det store spørgsmål er, om man både kan sløre Palins konservative holdninger overfor mange kvinder og *samtidig* mobilisere den konservative base, som hun repræsenterer. Endelig vil valget vise McCain som en 'maverick', altså

som én, der ikke er en traditionel politiker fra Washington.

Der er to meget stærke symboler i denne her valgkamp. Det ene er en sort mand, og det andet er en hvid kvinde. Forskellen mellem de to symboler er, at hvor Republikanerne skal *fremhæve*, at det er en hvid kvinde, så skal Demokraterne *sløre*, at det er sort mand. Med andre ord er en hvid kvinde et positivt argument for Republikanerne, mens det, at Obama er sort, er et problematisk symbol for Demokraterne. Men Palin udgør også et farligt valgt for McCain, fordi det underminerer hans argument om, at Obama ikke har erfaring nok. Og slutteligt fremhæver Palin som en ung kandidat, at McCain er en ret gammel kandidat. Her har meningsmålinger interessant nok vist, at vælgerne siger, at alder er et større problem end at være sort. Der er flere, der ser valget af Palin som et desperat træk – men det hele handler om, hvor meget man mener, symboler, betyder overfor indhold i amerikansk politik.

I sin 'acceptance speech' kom Obama nærmere ind på, hvilke salgs forandringer han vil skabe. Hvilken politisk linje står Obama for?

Dragsdahl: Det er først og fremmest en linje, som mange valgstrateger har anbefalet Obama at følge. Det var en appel til den hvide arbejderklasse. Og der skal man bemærke, at selvom Obama ikke direkte nævnte begrebet klasse, så var det en appel, der henvendte sig til en klasse i samfundet. Han fokuserede på økonomi – og på, at han var en velegnet øverstbefalende. Og man prøvede at sige, at Obama ikke primært var sort, men kom fra en hårdtarbejdende baggrund. Dét placerer Obama i den progressive tradition i USA, og med europæiske øjne så kan hans appel virke socialdemokratisk. Obama trådte frem som kandidaten fra Roosevelts og Kennedys parti, men det var også kandidaten for Trumans og Clintons parti.

Der er en spændende sammenkædning Obama her foretager. På den ene side forsvarer han meget stærkt regeringens rolle i samfundet – dét er Roosevelt-elementet – det kunne man nok ikke have brugt for nogle år siden, men fordi den amerikanske økonomi er i alvorlig krise, så er det pludseligt blevet et gangbart argument, der kan bruges usminket. På den anden side taler Obama også meget om det personlige ansvar – og her ser vi en efterklang af Clintons 'New Democrat'-linje, som afveg fra den traditionelle fremhævelse af regeringens rolle for borgernes velfærd. Obama nævnte i sin tale igen og igen 'det amerikanske løfte' – altså man ved hårdt arbejde kan sikre sig velstand, men at regeringen på den anden side har til opgave at sikre lige muligheder for borgerne.

Udenrigspolitisk siger talen, at USA ikke vil gå enegang, men vil føre an. Der var en kritik af Bush og McCain for at have bragt NATO på sammenbruddets rand. Man skal dog også lægge mærke til, hvad Obama *ikke* sagde – han talte *ikke* om tortur eller om Guantanamo – ikke fordi, det ikke er vigtige argumenter mod Bush, men fordi det ville blive betragtet som uamerikansk, fordi det har været så ydmygende i amerikanernes egne øjne.

Der er en interessant sammenhæng mellem amerikansk og europæisk politik – det er som om, at de amerikanske tendenser med nogle få års forsinkelse kommer til Europa. Hvis Obama bliver valgt, vil det bestemt ikke styrke konservative, europæiske politikere. Lige præcis Obamas politik på energiområdet, hvor han vil bruge et temmelig stort beløb på alternativ energi,

vil jo være godt nyt for de europæiske politikere, der arbejder i samme retning. I forhold til international magtpolitik vil man kunne forvente, at Obama lige præcis pga. de øgede internationale spændinger vil sørge for at få forhandlet traktater, der skal forhindre, at den magtpolitiske kappestrid løber ud af kontrol. Overordnet set lægger Obama vægt på mobilisering af alliancer og en stærk diplomatisk indsats og på, at USA igen skal blive menneskehedens håb.

Bjerre-Poulsen: Obama slog på de progressive mærkesager. Han talte med en god portion passion om de svage i samfundet, som ikke havde fået del i den økonomiske udvikling, dvs. han henvendte sig til arbejderklasse- og middelklassevælgere – almindelige amerikanerne, der bekymrer sig om, hvorvidt de kan blive boende i deres huse, eller om deres børn kan komme gennem skolesystemet, eller hvad de skal gøre, hvis de bliver syge. Vægten lå på sygeforsikring, lån, boliglån og så på spørgsmålet om energi og alternativ energiforsyninger og på global opvarmning. Der var en antagonisme overfor de store selskaber, der eksporterer arbejdspladser ud af USA, og overfor de store olieselskaber, der tjener større og større overskud, fordi olieprisen stiger, mens det er almindelige amerikanere, der betaler prisen. Det var en progressiv tale, men også med et væsentligt element af brobygning, hvor Obama prøvede at sige: 'Jeg taler på vegne af almindelige amerikanere, jeg er ligeglad med, om de er Republikanere eller Demokrater – vi kender alle de her problemer'. Det var en appel til de vælgere, der af økonomiske grunde burde stemme Demokratisk, men som af den ene eller anden grund tænkte på at stemme Republikansk, om, at det er hos Demokraterne, at deres interesse varetages.

Obama vil omlægge skattepolitikken, så det er de store selskaber og de rigeste amerikanere, der skal betale, og arbejder- og middelklassen, der skal høste fordelene.

Derudover lagde Obama op til at genoplive den amerikanske drøm for alle amerikanere. Her abonnere Obama på den idé, at det i de sidste 8 år kun er den rigeste del af befolkningen, der har kunnet tage del i den amerikanske drøm, og nu skal det igen være en drøm alle amerikanere kan tage del i.

Alle undersøgelser viser, at økonomien er det vigtigste spørgsmål for de amerikanske vælgere, og kombineret med budskabet om 'forandring' må det være her, Obama lægger sin styrke.

Kurrild-Klitgaard: Obama er gået fra at være noget uklart til at være en traditionel demokratisk præsidentkandidat. Obama viser sig nu som en venstrelænende 'liberal'.

Alle de undersøgelser, der har været af, hvordan Obama har stemt i Senatet – hvad enten de er uafhængige eller ventree eller højreorienterede undersøgelser – har vist, at Obama har været et de mest venstreorienterede medlemmer af Senatet – og at Biden har været næsten ligeså venstreorienteret. Det skal selvfølgelig forstås i amerikanske termer, og det ikke som i dansk politik. Bortset fra at Obama ser anderledes ud og har et anderledes navn og bortset fra nogle usædvanlige historiske begivenheder, kunne det her politisk set ligeså godt have været John Kerry og Al Gore. Amerikanerne skal ligesom de forrige gange vælge mellem en venstrelænende Demokrat og en konservativ Republikaner. Grundlæggende er der ikke tale om et fundamentalt skift hverken hos Demokraterne eller hos Republikanerne.

Gress: Obama maler den politiske og økonomiske situation i de mørkeste farver for at fremstå som en frelser, der har svarene til at gøre op med elendigheden. Men jeg synes stadig Obama er lidt uklar,

fordi hvis man skal tro på ham, er man nødt til at købe præmissen om alt går så dårligt, som han siger: at befolkningen lever i en tilstand af frygt og fattigdom. Man kan altså sige meget i en valgkamp og intet af det er bindende, men okay, vi fik et klare bud fra Obama på, hvad han vil gøre som præsident, selvom det ikke var noget revolutionerende nyt.

Han gør klogt i at satse på den økonomiske dagsorden. Valg vindes og tabes på økonomien – og så må Obama jo håbe på, at der ikke kommer gang i økonomien inden november - kun på den måde kan han kan gøre sine politiske og økonomiske forslag troværdige. Mens McCain vil sige, at Obama vil skrue ned for blusset, vil Obama sige, at McCain slet ikke har opdaget, at blusset allerede er gået ud. Valgkampen handler om, at amerikanerne skal tage stilling til, hvilket af de to bud, de tror på.

På den udenrigspolitiske scene udstikker Obama en kurs, der lover mere samarbejde og

mindre konfrontation, men det er stadig svært at få øje på de store forskelle. Her mangler vi stadig at få noget substans på de gode ord – der må vi nok vente på at Obama, hvis han vinder, udpeger en sikkerhedsrådgiver.

Obama er gået fra at være noget uklart til at være en traditionel demokratisk præsidentkandidat.

- Kurrild

Hvilken rolle kommer Hillary til spille i Obamas fortsatte kampagne?

Kurrild-Klitgaard: Hillarys rolle bliver ikke central. Lad os antage at Hillary gerne vil være præsident, så er der én af to ting, hun kan satse på: Enten at Obama taber - eller at han vinder men gør det så dårligt, at det

kan lade sig gøre at udfordre ham om 4 år. Hvis hun skal udfordre ham næste gang, skal hun vise, at hun er mere katolsk end paven. Altså bliver hun nødt til at være overloyal overfor Obama, fordi det ellers vil blive udlagt som om hun er illoyal pga. personlige ambitioner.

Hillarys store udfordring er at demonstrere, at hun er så loyal, som man overhovedet kan forvente, men ellers ikke gøre noget exceptionelt. Det er den balancegang, hun skal gå, og som hun gik i sin tale på Demokraternes konvent. Det andet, hun kan gøre, er, i stedet for at føre kampagne *for* Obama, at føre kampagne *mod* George Bush og John McCain – for her vil hun ikke gå på kompromis med sine egne ambitioner og holdninger.

Hvis Hillary ikke havde en præsident i maven, ville hun ikke have sagt nej til at lade sig undersøge af Obamas folk med henblik på at blive vicepræsident-kandidat. Det er kommet frem, at hun ikke ville gennemgå de samme undersøgelses-procedurer, som de andre potentielle vicepræsidentkandidater. Hvorfor? Hillary ville ikke kunne udfordre Obama om 4 år, hvis hun var hans vicepræsident. Den mulighed reserverer hun nu.

Hillary ville ikke kunne udfordre Obama om 4 år, hvis hun var blevet hans vicepræsident. Den mulighed reserverer hun nu.

- Kurrild

Bjerre-Poulsen: Hillary bliver vigtigere end nogensinde for Obama og for Demokraterne. Hun vil være den egentlige modgift mod Sarah Palin. Hvis det drejer sig om at fastholde utilfredse Hillary-støtter, så

skal hun rejse landet rundt med Obama. Jeg tror, at Obama-lejren vil gøre alt for at få både Bill og Hillary Clinton ud på landevejene, for at tale de til de vælgere, der kunne fristes af Sarah Palin. Hillary skal ud og sige til det samme til dem, som hun

sagde på konventet: 'Det var vel ikke bare mig i støttede, men de siger jeg kæmpede for'. Det vil jo være åbenlyst, at Palin og Hillary på mange sager står som hinandens diametrale modsætninger. Men der er ingen, der ved, om Hillary er kommet sig nok over sin kæmpe skuffelse til at hive sig selv op ved hårrødderne og rejse land og rige rundt de næste par måneder.

Under alle omstændigheder fik de to Clinton'er på Demokraternes konvent rettet meget op den splittelse, de havde været med til at skabe i foråret – og de viste sig som et af partiets absolutte stjerner. Og det er de, netop fordi de bed i det sure æble og støttede Barack Obama, og det kan anspore dem til at fortsætte med at støtte ham.

Hillary bliver nok ikke præsident i USA, men der er jo andre topposter i amerikansk politik: pladser i højesteret, flertalsleder for Demokraterne i Senatet, og der er en guvernørpost i New York. Man må håbe for Obama, at Clinton'erne er villige til at gå det ekstra skridt, og måske skulle Obama rejse rundt med Bill Clinton og lade Hillary rejse rundt alene.

Hillary bliver vigtigere end nogensinde for Obama og for Demokraterne. Hun vil være den egentlige modgift mod Sarah Palin.
- Bjerre

Dragsdahl: Hillary Clinton kommer til at spille en meget vigtig rolle for Obamas kampagne. Det er der meget, der taler for, at hun vil gøre, fordi hun jo selv har tordnet mod det, hun har kaldt en 'højre-ekstremistisk sammensværgelse' imod hende og Bill Clinton. Og et af argumenterne for Palin er, at det vil være svært for Obama og Biden at angribe hende, fordi det ligne mænd, der slår på naboens kone. Der vil Hillary være den, der kan angribe hende uden at blive beskyldt for sexisme.

Det, Hillary Clinton får igen for at støtte Obama, er, at hun bliver en meget stor senator. Hun kan få opbygget en masse goodwill i Det Hvide Hus, så når hun henvender til præsidenten med ting, hun gerne vil have gjort, så bliver det gjort. Der var engang en, der sagde, at få minutter med

præsidenten er meget mere værd end at stå og pisse ind udefra. Det er altså adgang til og lydørhed hos præsidenten – og det er en umådelig stor fordel.

Og så må man endelig huske på, at amerikansk politik er meget uforudsigeligt. Om hun igen skulle få en chance for at stille op til præsidentvalget kan vi ikke vide noget om i dag, men som en beundret, stærk og meget respekteret politiker, vil hun have en meget stor fremtid.

Selvom vi kan ende med en situation med en Demokrat i Det Hvide Hus og med et Demokratisk flertal i Kongressen, så siger historien, at det langt fra har været et gnidningsfrit samarbejde, og der vil Hillary kunne blive en vigtig forhandler mellem Det Hvide Hus og Senatet.

Hillarys tale på konventet var lidt perfid; hun støttede Obama men uden nogle varme ord. Hvis man læser hendes tale lidt nærmere, var det en meget kølig anbefaling.

- Gress

Gress: Der er to muligheder for Hillary. Enten holder hun sin kæft og gør hverken noget for at skade eller støtte Obama. Det ville dog ligne hende dårligt. Spørgsmålet er nok snarere, om hun kan holde sig nok i skindet til ikke at sabotere Obamas valgkamp.

Hendes tale på konventet var lidt perfid; hun støttede ham men uden nogle varme ord. Hvis man læser hendes tale lidt nærmere, var det en meget kølig anbefaling af ham.

Jeg kan ikke forestille mig, at hun ikke vil optræde i valgkampen, men jeg tror ikke, hun vil trække ret mange stemmer til ham – jeg tror stadig, hun bærer stort nag til Obama. Om hun håber på, at han taber, kan man selvfølgelig ikke vide. Hendes, og måske især Bill Clintons, udfald imod Obama i primærvalget var meget skrappe, så der er nok ikke den store varme imellem dem, men de kan næppe foretrække en McCain-sejr. Måske er Hillarys overvejelse, at Obama vinder valget, men så knækker halsen i løbet af de første 4 år, hvorfor han så vil blive valgt fra, og så kan stille op igen. Det er ikke umuligt. Hun føler nok, at hun var så tæt på, og hun har den der Clinton'ske mentalitet: 'verden skylder mig alt', og fornemmelsen i hendes lejr af at de burde have vundet, kan så gøre, at de prøver igen i 2012. Hillary vil ikke sabotere Obamas valgkamp, men der bliver på den anden side ikke tale om andet end en kølig støtte til ham.

Svækker afsløringen af Palins gravide teenagerdatter hende afgørende blandt kristne, konservative vælgere?

Gress: Nej

Dragsdahl: Ja

Bjerre-Poulsen: Nej

Kurrild-Klitgaard: Nej

Var Hillarys tale på Demokraternes konvent det sidste, vi så til hende i amerikansk top-politik?

Gress: Nej

Dragsdahl: Nej

Bjerre-Poulsen: Nej

Kurrild-Klitgaard: Nej, måske var det endda begyndelsen